

nødvendigt tilbud til et barn bliver dobbelt så dyrt som tidligere, eller det kan opleves sådan.

Vi har set eksempler, f.eks. i Jyllands-Posten i december 2000, på, hvorledes en kommune hjemtog børn af økonomiske grunde, og lignende sager har vi jo altså også set tidligere.

Derudover konstaterer jeg også med en vis bekymring, at det er indføjet i forslaget, at en amtskommune først kan foretage en godkendelse af et opholdssted som generelt egnet efter forudgående høring af beliggenhedskommunen. I dag har den lokale amtskommune opgaven med den generelle godkendelse af og det generelle tilsyn med et opholdssted, mens den anbringende kommune eller amtskommune skal vurdere, om opholdsstedet er egnet til et bestemt barn eller ung, samt desuden føre tilsyn med barnet eller den unge på opholdsstedet, altså en klar arbejdsdeling mellem amtskommune og den anbringende kommune. Det vedtog vi jo her i Folketinget så sent som i 1998.

L 162 bringer en ny medspiller på banen, nemlig beliggenhedskommunen, og det er lidt vanskeligt at forstå formålet med, at en ekstra kommune skal involveres i forløbet. Landsforeningen af Opholdssteder og Skolebehandlings-tilbud siger, at beliggenhedskommunen i mange tilfælde slet ikke benytter sig af et lokalt opholdssted, så det er svært at se, hvilke interesser denne kommune skulle varetage. Og beliggenhedskommunen betaler heller ikke noget til opholdsstedet, så det er udelukkende den anbringende kommune eller amtskommune, der gør det.

Med den nye beføjelse kan beliggenhedskommunen komme til at foretage præcis de samme undersøgelser og vurderinger, som amtskommunen alligevel er forpligtet til at foretage. Så i bedste fald vil det betyde dobbeltarbejde for det offentlige. I værste fald kan der opstå konflikter mellem en amtskommune og en kommune med den risiko, at nødvendige opholdssteder ikke bliver godkendt eller måske godkendes med store forsinkelser og besværligheder.

Denne del af L 162 vil kunne medføre store komplikationer og bidrage til, at opholdsstederne i realiteten ikke kan inddrages i forbindelse med den forøgelse af anbringelsessteder over for særlige grupper, som Folketinget jo har vedtaget. En af begrundelserne for, at amtskommunerne ved behandlingen af sagen i Folketinget i 1998 skulle overtage godkendelsen af de pågældende opholdssteder fra kommunerne, var jo

netop ønsket om et bedre helhedssyn i forbindelse med behovet for et konkret opholdssted.

Selve finansieringsomlægningen har vi i Kristeligt Folkeparti ikke særlig stærke følelser hverken for eller imod, men bl.a. på det her punkt med godkendelse af tilholdsstederne har vi en række spørgsmål.

Vi vil deltage aktivt i udvalgsarbejdet med det her forslag og komme med nogle spørgsmål og eventuelt ændringsforslag.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg vil gerne starte med at takke det endog store flertal, som har tilkendegivet støtte her ved førstebehandlingen.

Det er rigtigt, som flere af ordførerne har været inde på, at lovforslaget er både stort og også på visse strækninger kompliceret. Men jeg synes, det er vigtigt at fastholde, at hovedprincipperne i loven faktisk er rimelige enkle og noget, som vi i øvrigt kender til i vores hverdag.

For det centrale er rent faktisk, at den myndighed, som har ansvaret for, at der bliver taget fat på et problem og dermed sætter initiativer i gang, også skal stå for finansieringen. Det er jo et velkendt princip, som jeg tror vi er mange der hylder, når det gælder vores sygehuse, folkeskole, ældrepleje, ja, mange andre steder i samfundet.

Reglerne for, hvor meget service der skal være, og hvem der skal have den, findes i serviceloven. De regler bliver ikke ændret med det lovforslag, som vi har diskuteret her i dag.

Jeg vil gerne understrege, at behandlingen af narkomaner, støtte til hårdt belastede familier, hjælp til handicappede eller alle de andre ting, som vi alle, tror jeg næsten, er enige om også spiller en afgørende rolle for vores velfærdssamfund, ikke bliver ændret med lovforslaget. Deres rettigheder ligger nogle helt andre steder. De ligger i serviceloven. Den er grundigt beskrevet. Der er mange bekendtgørelser og vejledninger. Jeg tør næsten vove den påstand, at det sammenlagt fylder flere meter, og der bliver ikke ændret et komma i dem på grund af lovforslaget her.

Det, vi skal tage stilling til med forslaget, er ikke, hvordan vi behandler hverken narkomaner eller truede børn. Det er alene et spørgsmål om, hvor finansieringen skal ligge, som vi har til diskussion.

Som jeg sagde før, bliver hovedreglen altså, at finansieringen skal ligge hos den myndighed, som har ansvaret for at tage fat på problemerne,